THE DAILY HEBREW JOURNAL

H. WINBERG, Pres. & Gen. Mgr.

The Only Daily Jewish Newspaper in the Province of Ontario

PUBLISHED BY

— CANADIAN JEWISH PUBLISHING CO., LTD. —

67 Elizabeth Street Telephone Main 4582

SUBSCRIPTION RATES: $3.50 PER YEAR
SINGLE COPY 1c.

Entered as Second Class Mai Matter at G.P.O. Toronto, Ontario
January 22nd, 1913

110

צו די טאראנטאר אידען

מיר זיילען היינט ציהען די אייפטערקוואמקייט פון אונזערע לעזער צו א וויפטיגער פראגע, צו א פראגע וואס דארף אינטערעסירען יעדען אידישען איינוואוינער פון טאראנטא, און וועמענס ענטפער איז פיעל אבהענגיג פון דער שטעלונג, וואס די לעצטע וועלען נעהמען דערצו.

דורכ'ן „אידישען זשורנאל" איז ווי בעוואוסט געוויגען געווארען די אויפטערקוואמקייט פון אונזערע כלל־טהוער וועגען דעם כאאטישען צו־שטאנד, וואס הערש אין אלע אונזערע שטאטישע אינסטיטוציעס, וועגען דער אריטקייט פון אלע אינטערשטיצונגס־קאסעס, אין די אייפפאדערונג פון "זשורנאל" פאר ארגאניזירטער טהעטיגקייט, האט געבראכט דעם געוויינ־שטען רעזולטאט.

עס זענען זיך צוזאמענגעקומען פערטרעטער פון די מעהרסטע אידי־שע ארגאניזאציעס, וואס עקזיסטירען ביי אונז, און עס איז בעשלאסען גע־וואָרען צו גרינדען א אידישע פעדעראציע, וועלכע זאל ארונטערנעהמען אונטער זיך די גאנצע צדקה־ארבייט פון אינזער שטאט, און זעהן שאפען פאנדען, אז די „צדקה כללית" און דער „הכנסת אורחים" זאלען ניט דארפען פערקומפט ווערען פונ'ם שערויף, די „ליידיס אייד סאסייטי" און דער „פאלקס־פעראיין" זאלען האבען מיט וואס צו שטיצען ארימע און קראנקע, און דאס זעלבע זאל זיין מיט אלע אנדערע פון אונזערע צדקה־אנשטאלטען.

די פעדעראציע בעשטעהט ניט בלויז פון איין טהייל פון דער טאראנ־טער אידישער ביבגערשאפט, נאר זי נעהמט אריין אין זיך אלע טהיילען, קלאסען און שיכטען. אין איהר זענען פערטראטען די שוהלען, יוניאנס, סאסייטיס און די ארבייטער ארגאניזאציעס, אזוי אז מען קען זאגען, אז אונ־טער דער פעדעראציע שטעהט דאס גאנצע טאראנטער אידענטהום.

די דעלעגאטען וועלכע דעפרעזענטירען דארטען די פערשיעדענע אר־גאניזאציאנען, זענען אלע אינטעליגענט גענוג צו פערשטעהן נאך וואס זיי זענען אהין געקומען, אזוי אז די ארבייטס פראגראם איז כמעט אנגענומען געווארען איינשטימיג.

פאר'ן ערפאלג פון דער פעדעראציע, אז זי זאל קענען טהאן ווירקליכע מעשים און גוטע ארבייט פאדערט זיך אלעס ערשטען א זיכערע הכנסה, אום זי זאל האבען מיט וואס אויסצוהאלטען אלע אונזערע אנשטאלטען, אין צו דעם פאדערט זיך יעהרליך א סומע פון ארום 50 טויזענד דאלאר.

פון וואנען זאל דיעזע סומע גענומען ווערען?

פריוויליגע בייטראגען פון פריוואט פערזאנען און ארגאניזאציעס קע־נען ניט קיינמאהל אריינטראגען אזא סומע, ווי איך איז די הכנסה ניט קיין זיכערע, אז מען זאל אויף איהר קענען בויען.

די דעלעגאטען האבען דארום איינגעפונען, אז אום צו האבען א שטענדיגע הכנסה, איז דער בעסטער פלאן איבערצונעהמען דעם קאנטראל אויפ'ן כשר־פלייש פערקויף. און מיט א קליינער העכערונג פון העכסטענס א סענט אויפ'ן פונט, אדער גאר קיין העכערונג, וואלט די גרעסטע העלפט פון דער הכנסה געקענט געשאפען ווערען. און אונזערע אינסטיטוציעס וועל־לען קענען עקזיסטירען. ניט שטעהענדיג יעדען טאג אין געפאהר אינטער־צוגעהן.

די דעלעגאטען ווילען אבער ניט געהמען אויף זייער אייגענער פער־אנטווארטליכקייט, דורכצופיהרען דעם פלייש־קאנטראל, ביז וואנען עס וועט ניט קלאהר ווערען די שטעלונג פונ'ם פאלק צו דיעזער פראגע.

אבוואהל אלע דעלעגאטען זענען איינשטימיג אז דאס איז דער איינ־ציגער וויכטיגער וועג, ווי אזוי ארום צו בעקומען די הכנסה, ווילען זיי צוערשט וויסען דעם פאלקס־ווילען, און ערשט לויט יענעם ווילען האנדלען.

דער „אידישער זשורנאל" האט די ארבייט פאר א פעדעראציע צום לעבען ארויסגערופען און מיר וואלטען איהר וועלען מאכען פאר'ן גרעסטען ערפאלג, בלויז צוליעב דען, ווייל מיר פיהלען און פערשטעהן די נויטווענ־דיגקייט פון אזא פעראייניגטער קערפערשאפט ביי אונז אין שטאדט.

די מעהרסטע ארגאנאזירונגס־ארבייט איז שוין אבגעטהאן געווארען, און עס וועגדט זיך יעצט אינ'ם ווילען פונ'ם פאלק, צו די פעדעראציע זאל קענען אנהויבען צו פונקציאניהרען אדער ניט.

דער „אידישער זשורנאל" וויפט די טאראנטער אידען זיך ארויסצו־זאגען וועגען דער הכנסה־פראגע דורכ'ן פלייש קאנטראל. מיר עפענען די שפאלטען פון אונזער צייטונג פאר אן עהרליכער אונפארטייאישער דיסקוסי־ען פאר דיעזער פראגע פון אונזער שטאטישען לעבען.

מיר האלטען זיך דערווייל צוריק פון ארויסצוזאגען אונזער מיינונג, ווייל מיר ווילען ניט בעאיינפלוסען קיינעמס מיינונג.

זאלען זיך די טאראנטאר אידען ארויסזאגען וועגען דעם עהרליך און אונפארטייאיש. און לויט זייער ווילען וועלען האנדלען די דעלעגאטען — די שלוחים צבור, און מיט פעראייניגטע כחות וועט געבויט ווערען א גר־זונדע קערפערשאפט אין די אינטערעסען פונ'ם טאראנטער אידענטהום.

און נאך וועגען א זאך, ווילען מיר היינט שרייבען צו די טאראנטאר אידען.

מיר האבען שוין אין אונזערע נייעס־קאלומס בעריכטעט, אז צווישען די טאראנטער אידען געפינען זיך פיעלע שמוציגע בריאות, וואס פערמסור'ן צו דער פאליציי, אז די אידען זענען דייטשע פאטריאטען, און אז זיי פרעהען זיך מיט די דייטשע זיעגען.

מיר וויסען אז די קענעדער אידען זענען טריי דעם לאנד, וואו זיי וואוי־נען, און וואו זיי האבען זייער היים געבויט, און זענען מיט הארץ אין זעעלע פאר ענגלאנד.

מוסרים געפינען זיך איבעראל, און תמיד זענען א טהייל פון די כלבולים־מאכער, צו אונזער גרעסטער שאנדע, אונזערע אייגענע ברידער.

עס איז א מכה צו וועלכער עס איז קיין הילף ניטא.

מען דארף אבער דיעזע מוסרים איסמיידען, און ניט געבען זיי קיין געלעגענהייט צו שענדען דעם אידישען נאמען.

דער טעקלער

פון יעקב לעעשצינסקי.

„מיר זענען אנ'ערה פון מילבען, וואס ווי איינע, אזוי די אנדערע, אלע גלייך" — אזוי האט מענערלי מוכר ספרים כאראקטעריזירט דאס אידישע לע־בען פון דער ערשטער העלפט פון 19־טען יאהרהונדערט.

אט די בילדליכע כאראקטעריסטיק גילט אבער ניט בלויז פאר אונזער דעמאל־דיגען קולטורעלען לעבען, וואס איז געווען גרוי און בלייך. דאס דעמאלדיגע וואכענ־דיגע אידישע לעבען איז אויך געווען ניט דיפערענציירט, איינהייטלך, איינפאך, און פלאם.

ס'זענען געווען, אהת, רייבערע און ארימערע הענדלער און סוחרים, גרעסע־רע און קלענערע קרעמער, רייבע און ארי־מע ארענדאטען, שיינקארעס קבצנים און שיינקארעס־עשירים, און אפילו רבנים און דיינים — נעמיינערע און פערמענליכערע. אלע צוזאמען אבער, וועגן מען זאל ניט רעכענען דאס הייפעלע בעלי־מלאכות פון בערך 10 פראצענט פון דער גאנצער אי־דישער בעפעלקערונג, האבען פארגע־שטעלט א פערמסלער און בייט־פאלק, א ירוד און שיינק־פאלק.

אז מענדעלי זאגט, דאס „א איד אויף א ירוד איז ווי א פישעלע אין וואס־סער" — איז ער אויסען אלע טיילען פונ'ם דעמאלדיגען אידישען קבוץ. ווארום סוף כל סוף האט אפילו דער רב, צו דער דין געהאט א קראם אדער א שיינק, וואו די אשת חיל האט געשעפט פרנסה; יע־דער ארענדאר האט געהאט א קראם און יעדער קרעמער איז געווען א שטיק ארענ־דאר אדער שיינקער.

צווישען די ביידע הויפט־פרנסות פון דער אמאלינער אידישער עדה איז בעצם קיין גרויסער חלוק ניט געווען. דער בייט, דא ספערמיטלען צווישען אנדערע איז געווען דאס כאראקטעריסטישסטע פאר ביידע; דער ירוד־טומע איז געווען די הויפט־מוזיק פון דעמאלדיגען אידישען לעבען.

אויף דער דעמאלדיגער אידישער נאס האט מען כמעט נור גע'ירוד'עוועט; דער גאנצער תהום האט געשטעקט ביז איבער'ן קאפ אין טומעל פון יריד און גע־שעפט; אלע האבען געהאנדעלט און גע־וואנדעלט: פרויען ניט ווייניגער ווי מע־נער, קינדער ניט ווייניגער פון אלטע לייט.

די אונגעהייער גרויסע מאסע פון מיטעלע און פערמיטלער־שיכטען האט פערשטעלט די שפיצען פון די ווייניג, מיט איינעלע אונטערגעהמער און פון די זעהר ווייניג ארבייטענדע עלעמענטען און האט נעמאכט דעם גאנצען „כלל־ישראל" פאר יריד־אידען.

און אויף דער דאזיגער אידישער נאס, וואס טראגט אויף זיך אזא באר־ג מיט ירושה פון פערמיטלעריי פסיכאלאָ־גיע, וואס איז נאך איצט אויף דער בעס־טער פלאץ פאר די פערוויקעלטסטע און אויף משונה'דיגסטע אקאנאמישע קאמבי־נאציעס און עקאנאמישע פאנטאזיעס — אט אויף דער דאזיגער אייגענארטיגער נאס איז געוואכסען געווארען דער אידי־שער מעקלער.

2

דער אידישער מעקלער אין דער טיעפסטער און פולסטער אויסדרוק, פון דער אידישער פערמיטלעריי: דער אידי־שער מעקלער פערמאגט אלע פסיחאלאגי־שע איינגענשאפטען פון די פערישערענס־טע מינים פערמיטלער פון דער אידישער נאס, פונ'ם טיפישען אידישען קרעמער'ל ביז דעם כמעט אין גאנצען אסימילירטען איבערגעזעטיגטען מאדערנעם אידישען אינטעליגענט, וואס פאקטארט און מעק־לערט צווישען פרעמדע קולטורען, וואס צופיהרט און צוטראגט איבער דער ברייי־טער וועלט די נייסטיגע אוצרות פון די שאפענדע נאציאנען. אנדערש געזאגט: אין יעדען אידען, פונ'ם קלענסטען ביז'ן העכסטען, שטעקט א שטיק מעקלער, א קאמבינאטאר, א פאנטאזיאר, א לופט־מענש, וואס זיצט ניט טיף איינגעוואר־צעלט אין קיין ארט אויף דער וועלט.

וואס פאר א בעזונדערע פסיחישע איינגענשאפטען פערמאגט דער אידישער מעקלער, וועלכע מאכען איהם אזוי אינגענ־ארטיג, אזוי אינדיווידועל, אזוי „נאציא־נאל־אידיש"?

מענדעלי, ווי זיין טבע איז, האט ליעב צו געפינען פאר יעדער פסיחישער איינגענשאפט א בעשטימטע, אזוי צו זאָ־גען, פיזישע כלי אדער א בעזונדערען פי־זישען גליעד.

און וועגען אידישע מעקלער דער־צעהלט מענדעלי: „דער בעסטער חלק לאנגע אידישע נעזער איז די גלוסקעער מעקלער אנגעקומען. דאס האבען זיי א מתנה פון זיין ליעבען נאמען, א מינדס גשעשעטעל פון אונטער דער ערד אנצו־שמעקען — דאס איינצינג געצייג זייערס זיך דערמיט צו דערנעהען".

די אידישע נאז — אין איהר ליגט א גרויסער כח, אנ'אונגעהויערע לעבענס־קראפט!

זי גראבט, זי נישטערט און זוכט אב פערדיענסטלאך און געשעפטליך דארפ, וואו קיין אנדער פאלק קאן זיך עס אפילו ניט פארשטעלען; זי שמעקט־אן אונטער דער ערד דעם ריח פון א מסחר'ל. און ביז רב אשר'ן, א שטיינער, ביים „נעהוובענ־סטען מעקלער" פון גלוסקס, האט זיך, די נשמה זיינע ארויסגעקליבען פונ'ם מח. פערנעהמענדיג מיט זיך אויף דעם שכל, די חכמה זיינע, און איז אריין אין שכנות צו אהן אין דער נאז!".

אנ'ערה, כ'לעבען, וואס דארווין האט זיך ניט פערנומען מיט אויספארשען אט דאס אידישע כלי־זין אין קאמפף פאר דער עקזיסטענץ — מיר וואלטען געוויס געהאט מעהר מיט אנ'אינטערעסאנט קא־פיטעל וועגען דעם, ווי אין דער מלחמה פאר'ן לעבען שאפט זיך יעדע חיה איהרע קאמפף־מיטלען: דער אקס די הערנער, דער פוקס די קלוגשאפט און דער איר — די נאז!

אויסציהען די נאז, זי אריינשטופען וואו מען דארף און וואו מען דארף נישט, שנעל אנשמעקען דעם ריח פון א געשעפ־טעל, פון א נייער קאמבינאציע, פון א פרישען פלאן, דערנישטערן זיך און דער־גראבען זיך צו אזעלכע מסחרים, וואס פא־לען ניט אויפ'ן שכל קיין נארמאלען מע־שען אי דער וועלט, צופאסען צו דער פי־בער־אר־בייט פון דער אויסגעצייגענער נאז א ניט־וועניגער אינטענסיווע פיבער־אר־בייט פון קאפ — אט דאס איז דער פסי־חישער באגאזש פון אידישען מעקלער.

און ניט נאר דער קאפ, דער כח מיט'ן שכל, נאר אויך אלע איבעריגע איברים פון מעקלער זענען מיט דער צייט צוגעפאסט געווארען צו דער נאז, די הענד, וואס דרע־הען דאס שטעקעלע, דער שטערן, וואס האלט אויס די הייז זומער און די קעלט ווינטער, די פיס, וואס שלענגלען זיך, גלייך ווי זיי וואלטען געפלאכטען וועלב־שטענדיג מסחר־פלענער און געשעפט־קאמבינאציעס, די אויגען, וואס לויפען און בלישטשען תמיד אויפגערעגט און אנגע־שטרענגט — הכלל, דער גאנצער מעקלער מיט אלע זיינע רמ"ח איברים האראמאנירט מיט דער ארבייט פון דער אידישער לאנ־גער נאז!

פון דער לאנג־יעהריגער מעקלער־פרנסה האט דער אידישער גוף בעקומען עפעס גאר אנ'אנדער פנים — ער איז גע־ווארען ווי אויסגעצוינען, גליטשיג, גרינג־בוויגיג און שווימענדיג; ער האט בעקומען די מעלות פון צו זיין אמאל א רואה ואינו נראה און, פערקעהרט אויסוואקסען אמאל דארט און צו אזא צייט, וואו און ווען מען האט וועניגער פון אלץ אויף איהם ארויס־נעקוקט. דער גוף פון אידישען מעקלער איז געווארען זעהר בעוועגליך און גרינג אויף דער וואנ.

און צוליעב דער לייכטקייט און בוינ־זאמקייט פון זיין גוף ווערט "רב אשר'ן ניט נמאס הונדערט מאל א טאג לויפען צו יענעם מיט עפעס אנ'עסק, אפילו יענער ווארפט זיך אב דערפון מיט הענד און מיט פיס, איז פאר איהם פערשפארט די טיהר, שטיפט עס זיך אריין דורכ'ן פענסטער. אזוי אריין אדער אזוי אריין — אלץ איינס אבי אריין".

אט די דאזיגע קוגע פון אריין דורכ'ן פענסטער און אפילו דורכ'ן קוימע, ווען די טיהר איז פערשפארט; די קוגע פון קריכען און שטופען זיך און זיך דורכשלא־גען ביי די שווערסטע בעדינגונגען, נישט ווערען אבהענדיג ביים ערשטען און צווייר־טען און דריטען אבן־נגף, ניט פערליערט דעם מוטה, און דעם חשק, און די האפענונג צו אויספיהרען א זאך, ווען יענער וויל פונ'ם עסק אפילו ניט הערען; די קוגע צו פערגוואלטיגען די לאנג דורך עקשנות און איינגעשפארטקייט—אט די דאזיגע פסיחישע מעלות, אדער ריכטיגער פסי־חישע חסרונות האבען ארויפגעלעגט זיי־ער שווערען שטעמפעל אויף'ן גוף און אויף דער נשמה כמעט פון גאנצען אי־דישען פאלק.

אהן א טאלק

(פעליטאָן)

פון י. ראזען.

אין א צייט ווען אלע שרייבען, רעדען און טהוען מיט'ן קאפ אראָב און מיט די פיס ארויף, אין אזא צייט, פרעג איך, פערלאנגט איהר אז א י ך זאל אייך שרייבען מיט א טאָלק?

פאר וואס עפעס?

בין איך דען קליינער און בעסער פון אלע?

אין מיינע יונגע יאָהרען, געדענק איך, האט מען מיך געלערענט אזהו גבור הכובש את יצרו, א העלד הייסט דער, וואס בעקעמפט זיין—וואס זאל איך אייך זאגען — זיין 'ניט גוטען' וואס ליעגט אין איהם.

אמת, מען האט אויך אין מיינע צייטען געלייענט פון העלדען מיט ביקסען און שווערדען, איז דאס אבער געווען וועגען העלדען פון די אלטע צייטען, נאר אלטע צייטען ווען מענשען זיינען האלב ווילד געווע און פון זייער לעבען מיט זייערע האנדלונגען שיינט ארויס זייער נאאיווי־טעט, און איהר זייט זיי מוחל.

א איצטיגען העלד אבער האט איהר זיך פארגעשטעלט גאנץ אנדערש, און דערפאר האט טאקי די וועלט, די בעסערע וועלט, געהאלטען אין מאכען נייע ווער־טער וועלכע זאלען פאסען צו נייע און שעהנערע בעגריפען.

איך וועל רעדען דייטליכער: איך גיט א י ך מוחל דעם „דזשאב".

און איהר ווילט, אז איך זאל שרייבען מיט א טאָלק? ...

איהר וועט מיר דערצעהלען: זיי זיי־נען מערדער, דאס זיינען לינטשערס, דאס זיינען אויסוואורפען

עס זיינען פאראן גענוג מערדערס אויף דער וועלט, וועט איהר זאגען, און דאס מיר דארפען זיך ניט געהמען שטארק צום הארצען.

איהר האט א טעות, פאני.

דאס איז א גאנצער סטייט.

מענשען וואס קומען ניט פון אפריקא מענשען וואס לעזען די זעלבע ספרים ווי מיר. געהען אין די זעלבע שולען און אר־נייווערזיטעטען.. מענשען וואס וויינען ווען זיי לעזען אדער זעהען א טראגעדיע אויף דער ביהנע. מענשען וואס קריגען די זעלבע ערציהונג וואס אינזערע קינדער, מענשען „קאוואליערען" וואס נעהמען זיך אן פאר דער „עהרע" פון מערי פייגען, מענשען וואס האבען א טעות וועגען רעכט און אונרעכט...

דאס זיינען מענשען, און ווען איהר טראכט צו וואס מענשען זיינען פעהיג, ווען זיי רופען אן זאכען מיט פאלשע נעה־מען, ווען איהר גיט א טראכט וועגען דעם, גלויב איך ניט, אז מען קאן שרייבען מיט א טאָלק

א קליינער טעות אין בעדייטונג פון א וואָרט, א פאלשער בעגריף אין א אי־דעע, און מענשען ווערען אין חיות פער־וואנדעלט.

* * *

איך האב געקאנט איינעם וואס האט געהאט א אידעע־פיקס, א מאניע, אן איינ־רעדעניש. א קערפער האט ער געהאט א נאנצען. געזונד און שטארק געווען אויף אלע אברים; א נשמה, אבער — קראנקע. מארך אין קאפ, זעהר ווי־אן עקשן א גרויסער מיט ניט ווי־הוצפה.

זיין הויפט קראנקהייט איז געווען וואס ער האט ניט געוואוסט, אז ער ווייס ניט.

איך ווייס ניט וואו און ווי אזוי. ער האט ערגיץ געהערט דאס ווארט גראוויי־טאציע. עס איז איהם געפעלען געווארען. פילייכט דער קלאנג. און אפשר די גרוים: גראוויי־טא־ציע. ו ו אָ ס דאס מיינט האט ער פערשטאנען. ער האט געוואוסט, אז גראוויטירען הייסט: שטרע בען צו א געוויסען פונקט. ער האט פער־שטאנען אז גראוויטאציאָן מיינט, שווער־קראפט. ער האט גענוג געוואוסט, אז זאכען פאלען אראָב צו דער ערד ווייל זיי ווערען פון איהר צוגעציינען.

און עס איז קיין וואונדער ניט. קיין אנדערע זאך איז אין לעבען, אויסער גראוויטא־ציאָן האט איהם ניט אינטערעסירט. מיט קיין אנדער פראגע איז לעבען האט ער זיך ניט בעשעפטיגט. אלעס האט ביי איהם געהאט א ווערטה אויף אזוי פיעל אויף ווי ווייט דאס האט א שייכות מיט גראוויטאציע.

„גראנאים", פלעגט ער מיט גדלות פון אן אמת'ן וויסענשאפטס מאן זאגען, „גראנאים, ווען ניט גראוויטאציאָן וואל־טען דאך די פלאנעטען זיך ניט בעוואוי־גען אין אזא סדר ווי זיי טהוען עס. אונ־זער שיסעל מיט קאשע וואלט דאך ניט געשטאנען אזוי סטאטעטשנע פאר אונז אויפ'ן טיש און נעדולדיג געווארט ביז מיר זענען אויפגעשטאנען. איך בין

פארטזעצונג אויף פיידזש 5

אט איז א מאָכל־ריין און בעטעמט

א געזונדהייטס געוואהנהייט פאר'ן הייסען וועטער

איז לייכט צו קריגען אויב איהר ווייסט נאר זיי אזוי.

איהר קאנט ניט קיהלען אייער קערפער מיט איין קאל־טע טרינק וועלכע געבען אייך בלויז צייטווייליגע ערלייכטערונג. קריגט די געזונדהייטס געוואהנהייט פאר'ן הייסען וועטער דורכ'ן עסען

SHREDDED WHEAT

קאסירט אויס פלייש פאר א פאר טעג און עסט שרעדדעד וואהיעט מיט פרישע פרוכט און איהר וועט פיהלען א גייסטיגע דערהויבונג, א קערפערליכע קראפט וואס לאזט זיך ניט בעשרייבען.

עסט שרעדדעד וואהיעט ביסקיטס פאר ברעקפעסט מיט מילך אדער דריעם; סערווירט עס פאר לאנטש אדער סאפפער מיט יאגדעס, צעשניטענע פיטשעס, בענענעס אדער אנדערע פרוכט.

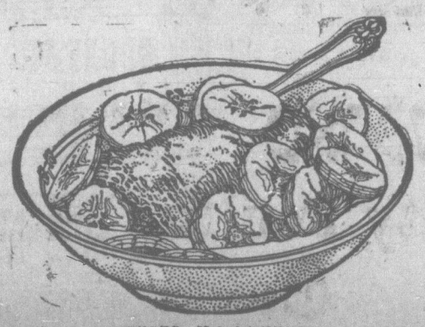

געמאכט אין קענעדע

79 Q

עס איז קיין פערגליי צווישען

O'Keefe's

ספעשעל עקסטרא מיילד אייל

און אנדערע ביערען

אקיפ'ס איז פונקט וואס זיין נאמען ענטהאלט — אן עקסטרא מיילד אייל. פון ספעציעלער קוואליטעט עס איז דער גרויסער היים אייל — דאס ביער וואס ווערט געגוצט פון מענער און פרויען וואס ליעבען זיין אפעטיטליכען פלייזואר — און וועלכע ווייסען דאס זיי בעגייען זייער קראפט און שטארקייט מיט יעדער גלאז וואס זיי טרינקען.

איהר וועט הנאה האבען פון אקיפס ספעשעל עקסטרא מיילד ווייל, אפילו ווען איזער געפינט אז גע־ווהנליך אייל איז צו שווער פאר יך אקיפ'ס איז עקסטרא מילד.